



Lieve mensen,

Het is nog niet eens elf uur als ik het licht uitdoe. Meestal ga ik veel te laat naar bed, daarom verheug ik mij extra op een heerlijke lange nacht.

Nauwelijks heb ik het dekbed over mij heen getrokken of er landt iets met een zachte plof op het bed: Poes! Eigenlijk mag hij helemaal niet in de slaapkamer komen, maar hij weet precies wanneer hij handig gebruik kan maken van mijn luiheid. En hoewel het niet mag, is het ook wel heel erg schattig. Eerst komt hij een kopje geven en in mijn oor knorren, daarna zoekt hij een lekker plekje en valt in slaap. Ik troost mij met de gedachten dat Alex 'm straks wel weer uit de slaapkamer zal zetten en doe een tweede poging om in slaap te vallen.

Voor mijn gevoel een paar minuten later, hoor ik de trap kraken en even later kiert de deur. "Mama, ik heb eng gedroomd!", de jongste meldt zich. Ik til het dekbed op en ze kruipt tegen mij aan. Binnen mum van tijd slaapt ze weer. Zij wel.

Veel later komt Alex binnen, hij heeft tot laat zitten werken en is nu echt moe. Het bed vol met kind en poes is niet goed voor zijn humeur en een beetje mopperend brengt hij beide naar waar ze horen. Hij komt terug met twee bekers thee. Even ontspannen en de dag doornemen, daar is hij aan toe.

Ik hijs mij overeind en knip het kleine lampje aan. Kennelijk is dit niet de avond om vroeg te gaan slapen.

Als we eindelijk, heel laat, wèl gaan slapen, ben ik moe maar voel mij rijk. In mijn werk kom ik zoveel eenzaamheid tegen. Mensen die eigenlijk dag en nacht alleen zijn. Wat een rijkdom is het dan om zoveel geliefden om je heen te hebben. Ook als ze je wakker houden!

Hartelijke groet, Nicoline Swen

Eerlijk is eerlijk, 's nachts wakker gehouden worden is niet echt een hobby van mij. Ik probeer wel om mij te oefenen in het Omdenken. Dat betekent dat je probeert van een probleem een kans/mogelijkheid te maken!



Een kaarsje voor een mens die wat licht kan gebruiken. Gebaar dat helpt en heelt.



Omdenken begint altijd met een probleem. Zonder problemen geen omdenken. En een probleem bestaat uit twee dingen: feiten en verwachtingen. Zodra je een tegenstelling ervaart tussen die twee, tussen wat-zou-moeten-zijn en wat-is, ervaar je iets als een probleem. Door de feiten en verwachtingen grondig te onderzoeken, kun je de stap maken van ja-maar (het is niet wat het zou móeten zijn en dat is een probleem) naar ja-en (het is, wat het is). Vervolgens kijk je welke nieuwe mogelijkheden er ontstaan door de feiten volledig te accepteren, dus volledig 'ja' te zeggen tegen de realiteit. www.omdenken.nl

Als jij verregend voor de deur zou staan en dingen niet de goede kant op gaan, dan bied ik jou graag mijn omhelzing aan tot jij mijn liefde voelt.

Als jij volledig in het duister tast en niemand jou betraande wangen wast, houd ik jou duizend jaar en langer vast, tot jij mijn liefde voelt.

Het noodweer dondert en de regen waait, soms valt het tegen in de kou. Maar ondertussen is de wind gedraaid, iemand zoals ik is nieuw voor jou.

Maak jouw geluk waar en je dromen echt, omdat ik alles voor jou over heb, en daar waar jij bent, daar kom ik terecht, tot jij mijn liefde voelt.

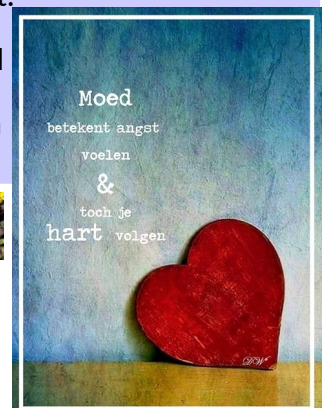
Omdat ik alles voor jou over heb tot jij mijn liefde voelt.

Uit: 'To make you feel my love' (Bob Dylan)
Vertaling: Menno van der Beek



Voor de buren ben ik degene bij wie het gras groener is.

OM
VIAVIA



Met woorden een muur bouwen is een koud kunstje. Met woorden bruggen bouwen, dat is pas echt een kunst. (Alje Klamer)

Lieve mensen,

Ze wilde graag dat ik iets opzocht in de Bijbel. Dat wilde ik zeker doen, maar tegenwoordig heb ik daar wel wat hulp bij nodig. Ik pakte uit mijn tas mijn leesbril en las de tekst die zij graag wilde horen. Ons gesprek ging verder, over dat stukje uit de Bijbel. Toen ik het opnieuw voor haar wilde lezen, zette ik mijn bril op, maar ik kon helemaal niets meer lezen! Ik deed de bril een paar keer op en af, probeerde het zonder bril, maar het ging niet. Totdat ik me realiseerde dat de bril die ik had opgezet, de bril was die ik op mijn hoofd had staan – mijn bril voor ‘veraf’! Een zucht van verlichting ging door me heen, want ik had het toch wel spannend gevonden...ineens niet meer kunnen lezen.... Nog dagen hing dit voorval om me heen. Als herinnering aan onze kwetsbaarheid als mensen. Én, als een denken aan al die mensen die ineens echt iets niet meer kunnen.



Met een hartelijke groet, Helene Westerik

*Altijd aanwezige cirkel en kern van mijn leven, jij trekt aan en omhult.
Ruimte van liefde, nodig mij uit om naar binnen te gaan. Lied 523 Zangen van Zoeken en Zien.*

In mooi dialect werd het verhaal verteld over eerst dat ene muntje, toen de volgende, en toen nog één. En dat je dan denkt: ‘dit moet iets bijzonders zijn’. Dat bleek het ook te zijn. Middeleeuws goud in Twente. Nu te zien in het Rijksmuseum in Enschede. Afkomstig van een offerplaats. Op de grens van het Zuiden van de christelijke Franken en de heidense Saksen in het Noorden. In mijn hoofd buitelen de beelden over elkaar. Wat zouden ze gewent hebben, op die plek? Wat wilden ze afdwingen? Natuurlijk wil je niet meer terug naar die tijd van afhankelijk zijn van ‘des Goden gunsten’, maar wat meer stil staan bij dat wat wij op zouden kunnen offeren voor een ander of voor de aarde is wél van deze tijd.

Wat offer ik op? Wat offer jij op?



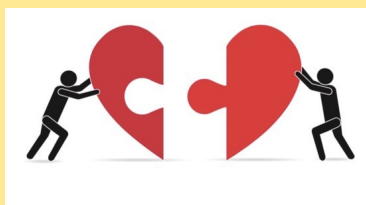
Vandaag maakte ik een wandeling in het bos. Op vrijwel elk pad lag een boom. Gedwardsboomd – dat woord kwam in me op. Ik zocht steeds andere routes. Dat ging prima, als ik maar voorzichtig deed. Net als in het leven – soms moeten we andere wegen zoeken.....

De stormen van de afgelopen tijd, bepalen mij weer zó op dat wat we niet in onze handen hebben. Maar ook hoe alles met elkaar samenhangt. En hoe wij (dus) onderdeel zijn van het grote geheel.



De mens heeft het web des levens niet geschapen, hij is slechts een draadje ervan. Alles wat hij het web aandoet, doet hij zichzelf aan. *Wijsheid van de Cree Indianen*

Laat mij liefde geven,
laat mij liefde ontvangen,
opdat ik steeds dichterbij dé Liefde kom
als kern – als bron waaruit alles ontspringt.
Luister en kijk: **Nearer my God to thee:**
<https://www.youtube.com/watch?v=z56-fM1WYnc>



Na maanden lang tegen stapels boeken aangekeken te hebben, vond ik op marktplaats twee boekenkastjes voor ons huisje in Papenvoort. De verkoper bracht ze, en ik vertelde hem hoe blij ik daarmee was. Ach, zei hij, we zijn er toch om goede dingen voor elkaar te doen. Heerlijk opgeruimd sloot ik de dag af. Ik dacht: we hebben soms een ander nodig om orde in de chaos te scheppen. **Mede-scheppers** – dat is wat we blijven.



Deze REISBRIEVEN worden samengesteld door De Gele Bus; Nicoline Swen en Helene Westerik in samenwerking met verschillende geloofsgemeenschappen in Oost- en Noord Nederland, veelal lid van Vrijzinnigen Nederland.